

[Birte Weiss.]

ministerens meddelelse om, at dagpengereformen muligvis ikke vil kunne fastholdes, hvis befolkningen siger nej til EF. Spørgsmålet er rettet til formanden for folketingets socialudvalg, hr. Albertsen. Jeg vil gerne vide, om det under folketingsudvalgets arbejde med denne reform på noget tidspunkt kom frem, at den skulle være betinget af et dansk EF-medlemskab. Det perspektiv indgik i hvert fald ikke i folketingets behandling af lovforslaget. Hvis hr. Albertsens svar er, at dagpengereformen på intet tidspunkt har været betinget af et ja til EF, så tror jeg, at man roligt kan henregne de udtalelser, som statsministeren er kommet med, til de skrækkampagner, som der har været talt så vældig meget om i dag.

Måske skulle man så lige føje til, at jeg ligesom alle andre naturligvis har læst, at det spørgsmålstejn ved dagpengereformen blev sat, fordi statsministerens ben kom til at ryste under ham, da han arbejdede på sin nej-trontale. Jeg vil selvfølgelig ikke gå ind i nogen vurdering af statsministerens velbefindende, men jeg tror nok, det er på sin plads at gøre opmærksom på, at det tidsmæssigt var helt sammenfaldende med, at der i befolkningen ifølge opinionsundersøgelser skete en kraftig og også meget uventet opbakning af fællesmarkedsmodstanden i befolkningen. Det forklarer måske i hvert fald en nuance af baggrunden for den snart meget berømte henrysten, som statsministeren har talt om.

Når jeg er tilbøjelig til at tage dette med ind i debatten i dag, er det, fordi jeg i hvert fald umuligt kan forestille mig, at regeringen først nu én måned før folkeafstemningen er begyndt alvorligt at overveje de politiske perspektiver, hvis det bliver et nej ved folkeafstemningen.

Og så vil jeg også lige føje til, at det har glædet mig, at socialministeren ifølge Information i går helt klart har afvist ethvert angreb på dagpengereformen. Det må jeg tage som en tilkendegivelse af, at den lidt stramme økonomiske politik, som et EF-nej i hvert fald i en kortere periode vil nødvendiggøre, ikke kommer til at ramme dem, som i forvejen er dårligst stillet her i samfundet. I øvrigt synes jeg også, at det ville passe vældig dårligt til det, som jeg opfatter som en socialdemokratisk regerings opgave.

En sidste ting, som jeg vil trække frem fra det nordiske kulturmønster, er bestræbelserne for at skabe nærdemokrati. De er ganske vist i deres værd i det danske samfund i øjeblikket, men vi må samtidig erkende, at der i de seneste år er sket en vældig udvikling i holdningen til demokratiske beslutningsprocesser. Derfor må det være på sin plads at sige til fællesmarkedstilhængerne: nærer I overhovedet ikke nogen skepsis i forhold til dette med de demokratiske beslutningsprocesser? Er der overhovedet ingen betænkeligheder ved at underkaste sig et system, som mildt sagt gør afstanden imellem dem, der bestemmer, og dem, der bestemmes over, længere? Foruroliger det overhovedet ikke ja-folkene, at kontrollen, den demokratiske kontrol med beslutningerne, i hvert fald bliver langt ringere, end den er i øjeblikket, hvis vi kommer i fællesmarkedet?

I øvrigt vil jeg ikke bruge ret meget mere tid på at tale om dette problem og om bureaukratiseringen, for det er mit bestemte indtryk, at det netop på det punkt er ved at gå op for folk, at fællesmarkedet vil betyde et tilbageskridt i forbindelse med den demokratiske beslutningsproces. Jeg tror også, at den holdning afspejler sig i den kendsgerning, at skepsisen over for EF bliver større, jo længere man fjerner sig fra pyramidens top.

Og så lige en sidste ting, som jeg mener hænger sammen med dette. Flertalsbetænkningen fra markedsudvalget giver ikke udtryk for en eneste betænkelighed ved fællesmarkedet. Det går som en rød tråd igennem hele betænkningen, at alle tvivlsspørgsmål er blevet fuldt belyst, og at der på ingen fronter overhovedet skulle være grund til nogen bekymring. Man må ærlig talt undre sig over, at noget sådant kan være tilfældet, for jeg havde indtrykket af, at vi netop alle sammen var enige om, at fællesmarkedet ikke alene kan bedømmes ud fra det, man har nået i den opbygningsperiode, som fællesmarkedet endnu befinder sig i, men at man netop skal bedømme det på de helt langsigtede udviklingslinjer.

Skulle vi ikke i stedet, ikke af hensyn til hinanden, men af hensyn til de mange mennesker, som dette spørgsmål bliver lagt ud til afgørelse hos, og som stadig væk er i tvivl, være så reelle at erkende, at der ikke findes